

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

II. ÚS 258/2017-21

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí 12. apríla 2017 v senáte zloženom z predsedu Ladislava Orosza, zo sudkyne Ľudmily Gajdošíkovej a sudcu Lajosa Mészárosa (sudca spravodajca) predbežne prerokoval sťažnosť obchodnej spoločnosti Národná diaľničná spoločnosť, a. s., Mlynské Nivy 45, Bratislava, právne zastúpenej Advokátskou kanceláriou DVORECKÝ & PARTNERI, s. r. o., Grösslingová 50, Bratislava, v mene ktorej koná advokát JUDr. Renát Dvorecký, vo veci namietaného porušenia základného práva podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd rozsudkom Krajského súdu v Bratislave č. k. 3 Cob 116/2015-1142, 3 Cob 117/2015 z 20. januára 2016 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť obchodnej spoločnosti Národná diaľničná spoločnosť, a. s., o d m i e t a ako zjavne neopodstatnenú.

O d ô v o d n e n i e :

I.

1. Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 19. apríla 2016 doručená sťažnosť obchodnej spoločnosti Národná diaľničná spoločnosť, a. s. (ďalej len „sťažovateľka“), vo veci namietaného porušenia základného práva podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) rozsudkom Krajského

súdu v Bratislave (ďalej len „krajský súd“) č. k. 3 Cob 116/2015-1142, 3 Cob 117/2015 z 20. januára 2016 (ďalej aj „napadnutý rozsudok“).

2. Zo sťažnosti a z jej príloh vyplýva, že medzi právnym predchodcom žalobcu VARIAKOV, a. s. (spoločnosťou OCEKON Engineering, s. r. o.), a sťažovateľkou ako žalovanou bolo vedené súdne konanie pred Okresným súdom Bratislava II (ďalej len „okresný súd“) pod sp. zn. 24 Cb 77/2006 o zaplatenie sumy 245 065,29 eur s príslušenstvom z titulu náhrady škody. V konaní bolo rozhodnuté rozsudkom okresného súdu č. k. 24 Cb 77/2006-741 z 26. mája 2006, ktorým súd na základe posúdenia veci žalobu zamietol v celom rozsahu. Na základe odvolania podaného žalobcom (t. č. OCEKON Engineering, s. r. o.) o veci rozhodol krajský súd rozsudkom č. k. 1 Cob 307/2009-792 zo 7. októbra 2012, ktorý napadnutý rozsudok súdu prvého stupňa potvrdil v celom rozsahu.

2.1 Proti právoplatnému rozsudku krajského súdu č. k. 1 Cob 307/2009-792 zo 7. októbra 2010 žalobca podal ústavnému súdu sťažnosť. Konanie pred ústavným súdom bolo vedené pod sp. zn. II. ÚS 120/2011 (ďalej aj „konanie o sťažnosti Ocekon“). V konaní o sťažnosti Ocekon ústavný súd rozhodol nálezom č. k. II. ÚS 120/2011-35 zo 16. júna 2011, ktorým o. i. napádaný rozsudok krajského súdu zrušil a vec vrátil krajskému súdu na ďalšie konanie.

2.2 Krajský súd v rámci viazanosti právnym názorom ústavného súdu vyjadreným v jeho náleze uznesením č. k. 1 Cob 360/2011-808 zo 6. októbra 2011 zrušil právoplatný rozsudok okresného súdu č. k. 24 Cb 77/2006-741 z 26. mája 2009 a vec vrátil okresnému súdu na ďalšie konanie. Uznesenie odôvodnil viazanosťou právnym názorom ústavného súdu.

2.3 Okresný súd následne vo veci rozhodol rozsudkom č. k. 26 Cb 174/2011-1098 zo 16. decembra 2014, ktorým sťažovateľku zaviazal na zaplatenie sumy 245 065,29 eur s príslušenstvom a náhradu trov konania. V odôvodnení rozsudku okresný súd podrobne citoval závery z nálezu ústavného súdu (s. 12 až 14) a svoje nové právne posúdenie veci

odôvodnil aj s odkazom na viazanosť právnym názorom ústavného súdu vysloveným v náleze, pričom uviedol:

„Ak sa základné právo alebo sloboda porušili rozhodnutím alebo opatrením, Ústavný súd také rozhodnutie alebo opatrenie zruší. Ústavný súd zruší aj iný zásah, ktorým sa porušilo základné právo alebo sloboda, ak to pripúšťa povaha tohto iného zásahu. ...

Ak Ústavný súd právoplatné rozhodnutie, opatrenie alebo iný zásah zruší a vec vráti na ďalšie konanie, ten, kto vo veci vydal rozhodnutie, rozhodol o opatrení alebo vykonal iný zásah, je povinný vec znova prerokovať a rozhodnúť. V tomto konaní alebo postupe je viazaný právnym názorom Ústavného súdu.

Ten, kto vo veci vydal rozhodnutie, rozhodol o opatrení alebo vykonal iný zásah, je viazaný rozhodnutím podľa odseku 3, ktoré je vykonateľné jeho doručením.

Podľa § 226 Občianskeho súdneho poriadku ak bolo rozhodnutie zrušené a ak bola vec vrátená na ďalšie konanie a nové rozhodnutie, je súd prvého stupňa viazaný právnym názorom odvolacieho súdu.

Po vyhodnotení výsledkov vykonaného dokazovania súd rešpektujúc právny názor Ústavného súdu Slovenskej republiky vyjadrený v náleze Ústavného súdu Slovenskej republiky zo dňa 16.6.2011 pod č. k. II. ÚS 120/2011-35 a rešpektujúc právny názor Krajského súdu v Bratislave vyjadrený v uznesení Krajského súdu v Bratislave zo dňa 6.10.2011 pod č. k. I Cob/360/2011-808 dospel k záveru, že zabudovaním predmetných 18 kusov oceľových dielcov vo vlastníctve právneho predchodcu žalobcu do stavby diaľnice D1 Ladce - Sverepec v mesiacoch november - december 2004 na základe príkazu právneho predchodcu žalovaného došlo k odňatiu predmetných vecí z majetku právneho predchodcu žalobcu, čím došlo na strane právneho predchodcu žalobcu ku vzniku škody, ktorej výška bola jednoznačne ustálená znaleckým posudkom vypracovaným v danej veci a stanovujúcim všeobecnú hodnotu predmetných vecí v čase ich zabudovania do stavby diaľnice, pričom náhrada škody uplatňovaná žalobcom v danom konaní neprevyšuje výšku škody ustálenú znaleckým posudkom. Vzhľadom na skutočnosť, že ku vzniku škody došlo v priebehu mesiacov november - december 2004 a žaloba o náhradu škody zo dňa 17.7.2006 bola súdu doručená dňa 24.7.2006, je zrejmé, že námietka premlčania uplatnená v danom konaní žalovaným je skutkovo i právne irelevantná, pričom je potrebné uviesť, že žaloba o náhradu škody bola súdu doručená v rámci plynutia tak premlčacej doby v zmysle Obchodného

zákonníka, ako aj v rámci plynutia premlčacej doby v zmysle Občianskeho zákonníka, pričom však v danom prípade je potrebné podľa názoru súdu posudzovať premlčanie v zmysle ustanovení Obchodného zákonníka, nakoľko predmetná škoda jednoznačne vznikla v súvislosti s obchodnoprávnymi vzťahmi účastníkov, resp. ich právnych predchodcov. Právny predchodca žalobcu vyzval žalovaného na náhradu škody listom zo dňa 2.11.2005, ktorý bol žalovanému doručený dňa 11.11.2005, pričom v predmetnom liste právny predchodca žalobcu poskytol žalovanému na úhradu spôsobenej škody vo výške 7.382.837,06 Sk (245.065,29 eura) lehotu 5 dní od doručenia tejto výzvy, t.j. posledným dňom na splnenie predmetného peňažného záväzku žalovaným bol deň 16.11.2005, v dôsledku čoho sa žalovaný dostal do omeškania so splnením svojej povinnosti až dňom 17.11.2005, a nie dňom 12.11.2005, od ktorého žalobca v žalobe uplatnil nárok na zaplatenie úroku z omeškania vo výške 6% ročne z dlžnej sumy.

S poukazom na vyššie uvedené skutočnosti a s poukazom na znenie citovaných zákonných ustanovení súd rozhodol tak, ako je uvedené vo výrokovej časti tohto rozsudku, t.j. určil povinnosť žalovaného zaplatiť žalobcovi istinu 245.065,29 eura predstavujúcu náhradu škody spolu s príslušenstvom predstavujúcim úrok z omeškania vo výške 6% ročne zo sumy 245.065,29 eura od 17.11.2005 do zaplatenia. V zostávajúcej časti uplatnených úrokov z omeškania, t.j. v časti úroku z omeškania za obdobie od 12.11.2005 do 16.11.2005 súd žalobu ako nedôvodnú zamietol.“

2.4 Proti rozsudku okresného súdu č. k. 26 Cb 174/2011-1098 zo 16. decembra 2014 podala sťažovateľka odvolanie, na základe ktorého vo veci rozhodol krajský súd napadnutým rozsudkom, ktorým potvrdil rozsudok okresného súdu č. k. 26 Cb 174/2011-1098 zo 16. decembra 2014. V napadnutom rozsudku krajský súd obširne citoval nález ústavného súdu (s. 12 a 13) a odôvodnenie rozsudku okresného súdu č. k. 26 Cb 174/2011-1098 zo 16. decembra 2014 (s. 21 a 22) a svoje nové právne posúdenie veci odôvodnil takto:

„Krajský súd v Bratislave prejednal odvolanie podľa § 212 ods. 1 O.s.p. bez nariadenia pojednávania podľa § 214 ods. 2 O.s.p. a dospel k záveru, že odvolanie nie je dôvodné.

Odvolaací súd prejednaním veci dospel k záveru, že súd prvého stupňa správne vo veci zistil skutkový stav a vec i správne právne posúdil, s čím sa odvolací súd plne stotožnil.

Podľa § 219 ods. 2 O.s.p. ak sa odvolací súd v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozhodnutia, môže sa v odôvodnení obmedziť len na skonštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia, prípadne doplniť na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia ďalšie dôvody.

Odvolaací súd poznamenáva, že nebolo možné prisvedčiť tvrdeniu žalovaného, že nevedel o výhrade vlastníckeho práva žalobcu k predmetným oceľovým konštrukciám, nakoľko toto bolo predmetom rokovania zúčastnených strán ako i výzvy právneho predchodcu žalobcu jeho právnenému predchodcovi - Slovenskej správe ciest. Vznik škody a zodpovednosť za vznik škody vyriešil už záväzne Ústavný súd SR a preto nebolo možné prihliadať na argumenty žalovaného o tom, že neexistuje žiaden záväzkový vzťah medzi žalobcom a žalovaným.

Na základe uvedeného Krajský súd v Bratislave napadnutý rozsudok súdu prvého stupňa podľa § 219 ods. 1 O.s.p. ako správny potvrdil. “

3. Podľa sťažovateľky napadnutým rozsudkom krajského súdu, ktorým krajský súd potvrdil rozsudok okresného súdu č. k. 26 Cb 174/2011-1098 zo 16. decembra 2014, bolo porušené jej základné právo na súdnu ochranu zaručené v čl. 46 ods. 1 ústavy a právo na spravodlivé súdne konanie zaručené v čl. 6 ods. 1 dohovoru z dôvodu, že napadnutý rozsudok sa javí ako arbitrárny, svojvoľný a zjavne neodôvodnený, a tým porušujúci jej základné právo na presvedčivé súdne rozhodnutie, a to vzhľadom na nasledujúce skutočnosti:

«V konaní o sťažnosti sťažovateľa OCEKON Engineering, s.r.o. vedenom Ústavným súdom pod spisovou značkou II. ÚS 120/2011 („Konanie o sťažnosti Ocekon“) NDS, a.s. nemala možnosť vyjadriť sa k podanej sťažnosti a predložiť Ústavnému súdu dôkazy, ktoré by súdu umožnili získať ucelený obraz a úplné informácie o skutočnom stave veci. NDS, a.s. zastáva názor, že takéto vyjadrenie a dôkazy sú pritom vzhľadom na ich závažnosť vo vzťahu k predmetu súdnej ochrany rozhodujúce pre náležité zistenie skutkového stavu a jeho správne posúdenie.

Ústavný súd pri rozhodovaní v Konaní o sťažnosti Ocekon teda mohol vychádzať a zjavne vychádzal výlučne zo skutkového stavu tak ako mu ho popísal sťažovateľ OCEKON Engineering, s.r.o. a výlučne z tých informácií, ktoré mu sťažovateľ predložil. NDS, a.s. pritom konajúcim všeobecným súdom namietala, že z obsahu súdneho spisu v konaní pred Okresným súdom Bratislava II sp. zn. 26Cb/174/2011 vyplýva, že Ústavný súd si pri rozhodovaní o sťažnosti Ocekon nevyžiadal tento súdny spis ani iný spis v dotknutých konaniach pred všeobecnými súdmi, ktoré by mu umožnili zistiť skutkový stav komplexne. Pri vynesení nálezu sp. zn. II. ÚS 120/2011-35 zo dňa 16.06.2011 („Nález“), ktorým Ústavný súd zrušil Rozsudok Krajského súdu v Bratislave č.k. 3Cob/116/2015-1142, 3Cob/117/2015 zo dňa 20.01.2016 („Rozsudok KS“, napádaný touto sťažnosťou) však Ústavný súd zjavne vychádzal len z čiastočne zisteného skutkového stavu veci. ...

Je pritom evidentné, že ak by Ústavný súd mal k dispozícii kompletne informácie o skutočnom stave veci (teda najmä by mal zdokladované riadne dodanie a zaplatenie Konštrukcie Slovenskou správou ciest a bol by oboznámený s listom VSŽ Inžiniering zo dňa 04.09.2002, ktorým bola SSC prvý krát informovaná o predmetnom odstúpení od kúpnej zmluvy - pričom všetko sú to listinné dôkazy, ktoré boli medzi stranami konania nesporné), z ktorých nespochybniteľne vyplýva, že v čase spomínaného odstúpenia od kúpnej zmluvy medzi Hydrostavom a právnym predchodcom Ocekonu už vlastníkom Konštrukcie bola SSC, takéto odôvodnenie Nálezu by neprichádzalo do úvahy. Náležitým zistením skutkového stavu veci by totiž Ústavný súd mal možnosť usúdiť..., že vlastnícke právo k spornej Konštrukcii prešlo podľa § 446 Obchodného zákonníka na Slovenskú správu ciest v januári až apríli 2002, a teda v čase zabudovania Konštrukcie do diela (november až december 2004) už bola vlastníkom Konštrukcie Slovenská správa ciest. Nakoľko zánik Zmluvy o kúpe Konštrukcie odstúpením zo strany právneho predchodcu Ocekonu (19.07.2002) sa taktiež udial v čase, keď vlastníkom Konštrukcie bola Slovenská správa ciest, táto skutočnosť bola vo vzťahu k zabudovaniu Konštrukcie taktiež irelevantná. Opätovne pritom zdôrazňujeme, že popísané skutočnosti boli v konaniach pred všeobecnými súdmi riadne preukázané listinnými dôkazmi, najmä však medzi stranami konaní neboli sporné.»

3.1 Uvedené podľa sťažovateľky naznačuje, že ústavný súd pri rozhodovaní vychádzal len z jednostranne a neúplne popísaného skutkového stavu veci a, vychádzajúc

z takto zisteného skutkového stavu, vec záväzne právne posúdil pre ďalšie konanie pred všeobecnými súdmi, ktorého sa konajúce súdy v oboch stupňoch aj pridržali. Podľa sťažovateľky skutočnosť, že ústavný súd pri vynesení nálezu vychádzal z nedostatočne zisteného skutkového stavu veci, sťažovateľka ako žalovaná v konaní vedenom pred okresným súdom sp. zn. 26 Cb 174/2011 opakovane namietala. Sťažovateľka k tomu dodáva, že:

„Z odôvodnenia uznesenia Krajského súdu v Bratislave č.k. 1Cob/360/2011-808 zo dňa 06.10.2011, ktorým Krajský súd v Bratislave zrušil právoplatný rozsudok Okresného súdu Bratislava II č.k. 24Cb/77/2006-741 zo dňa 26.05.2009 pritom vyplýva, že súd takto rozhodol výlučne z dôvodu viazanosti právnym názorom Ústavného súdu vyjadreným v Náleze, poukazujúc na ustanovenie § 56 ods. 6 druhá veta Zákona o Ústavnom súde. Dôvodom, pre ktorý Krajský súd v Bratislave vec nanovo a úplne opačne právne posúdil (vychádzajúc však z toho istého skutkového stavu, ktorý už raz ustálil v konaní sp. zn. 1Cob/307/2009 ako aj v konaní pred Okresným súdom Bratislava II sp. zn. 24Cb/77/2006) bolo teda výlučne zosúladenie s právnym názorom Ústavného súdu vyjadreným v Náleze.

Sťažovateľ samozrejme plne rešpektuje záväznosť právneho názoru Ústavného súdu SR vyjadrenú v § 56 ods. 6 Zákone o Ústavnom súde a viazanosť všeobecných súdov týmto názorom v ďalšom konaní. Domnievame sa však, že ak Sťažovateľ v konaní pred všeobecným súdom opakovane poukazoval na to, že Ústavný súd pri vyslovení Nálezu vychádzal z inak (neúplne) zisteného skutkového stavu, čím de facto došlo k zmene v zistení skutkového stavu, krajský súd mal zvážiť možnosť odchýlenia sa od tohto záväzného názoru z dôvodu zmeny v zistení skutkového stavu.

Poukazujúc na skutočnosti popísané vyššie má Sťažovateľ za to, že v tomto prípade došlo k zmene v zistení skutkového stavu, z ktorého Ústavný súd vychádzal v Konaní o sťažnosti Ocekon a na základe ktorého vydal Nález sp. zn. II. ÚS 120/2011-35, v porovnaní so zistením skutkovému stavu, ktorý bol podkladom pre vynesenie Rozsudku Krajského súdu v Bratislave č.k. 3Cob/116/2015-1142, 3Cob/117/2015 zo dňa 20.01.2016, napádaného touto sťažnosťou. ...“

3.2 Podľa úvah sťažovateľky povinnosť byť viazaný právnym názorom ústavného súdu nie je absolútna a možnosť odchýlenia sa od tohto názoru – hoci vo výnimočných

prípadoch – existuje. Podľa sťažovateľky pri zmene skutkových okolností prípadu je na posúdení súdov prvého a druhého stupňa, či v konkrétnom prípade a za konkrétnych okolností sú viazané predošlým rozhodnutím ústavného súdu absolútne alebo či daný prípad majú posudzovať s atribútom rozumnosti, ktorá by im bránila rešpektovať pôvodne vyslovený záväzný právny názor. Dôvodom odchýlky od záväzného právneho názoru ústavného súdu môže podľa presvedčenia sťažovateľky byť zmena v zistení skutkového stavu. Sťažovateľka zastáva názor, že v jej prípade došlo k zmene v zistení skutkového stavu, z ktorého ústavný súd vychádzal v konaní o sťažnosti Ocekon a na základe ktorého vydal nález č. k. II. ÚS 120/2011-35, v porovnaní so zistením skutkového stavu, ktorý bol podkladom pre vynesenie napadnutého rozsudku. Sťažovateľka upriamuje pozornosť na fakt, že „v konaniach pred všeobecnými súdmi ako žalovaný opakovane namietal, že podľa jeho názoru došlo k zmene v zistení skutkového stavu a svoje tvrdenie aj príslušne odôvodnil. Krajský súd sa preto - aj v prípade ak sa s ňou nestotožnil - mal s námietkou žalovaného riadne vysporiadať v odôvodnení svojho rozhodnutia.“.

3.3 Podľa sťažovateľky z relevantnej judikatúry nepochybne vyplýva, že z „odôvodnenia rozhodnutia musia byť zrejmé všetky pre rozhodnutie podstatné skutočnosti objasňujúce skutkový a právny základ rozhodnutia. Nakoľko predmetná námietka Sťažovateľa ako žalovaného sa týkala nedostatočného zistenia skutkového stavu veci, Sťažovateľ zastáva názor, že je potrebné ju považovať za nanajvyš relevantnú a zásadnú námietku, keďže úplné zistenie skutočného stavu veci je základným predpokladom pre vynesenie spravodlivého súdneho rozhodnutia.

Krajský súd v Bratislave v Rozsudku č. k. 3Cob/116/2015-1142, 3Cob/117/2015 zo dňa 20.01.2016, ani Okresný súd Bratislava II v Rozsudku č. k. 26Cb/174/2011-1098 zo dňa 16.12.2014, žiadnym spôsobom neodôvodnili svoje rozhodnutie neprihliadať na zásadnú námietku Sťažovateľa ako žalovaného, poukazujúcu na nedostatočne zistený skutkový stav, ktorý bol podkladom pre vynesenie záväzného Nálezu, na základe ktorého všeobecné súdy zmenili svoje právne posúdenie veci v neprospech Sťažovateľa.

Z uvedeného dôvodu je podľa názoru Sťažovateľa Rozsudok Krajského súdu v Bratislave č. k. 3Cob/116/2015-1142. 3Cob/117/2015 zo dňa 20.01.2016, ktorým bol potvrdený Rozsudok Okresného súdu Bratislava II č. k. 26Cb/174/2011-1098 zo dňa

16.12.2014, nevyhnutné považovať za arbitrárny, svojvoľný, a tým priamo zasahujúci do základného práva Sťažovateľa na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd.“.

4. Sťažovateľka navrhla vydať tento nález:

„Základné právo spoločnosti *Národná diaľničná spoločnosť, a.s.*, na súdnu ochranu zaručené v článku 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a právo na spravodlivé súdne konanie zaručené v článku 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd rozsudkom Krajského súdu v Bratislave č. k. 3Cob/116/2015-1142, 3Cob/117/2015 zo dňa 20.01.2016 porušené bolo.

Ústavný súd Slovenskej republiky rozsudok Krajského súdu v Bratislave č. k. 3Cob/116/2015-1142, 3Cob/117/2015 zo dňa 20.01.2016 zrušuje a vec vracia Krajskému súdu v Bratislave na ďalšie konanie.

Krajský súd v Bratislave je povinný uhradiť spoločnosti *Národná diaľničná spoločnosť, a. s.*, trovy konania tak ako budú tieto vyčíslené, na účet právneho zástupcu sťažovateľa...“

II.

5. Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) ústavný súd návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon neustanovuje inak.

Podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde návrhy vo veciach, na ktorých prerokovanie nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú zákonom predpísané náležitosti, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

6. O zjavnej neopodstatnenosti sťažnosti možno hovoriť vtedy, ak namietaným rozhodnutím, opatrením alebo iným zásahom orgánu verejnej moci nemohlo vôbec dôjsť k porušeniu základného práva alebo slobody, ktoré označil sťažovateľ, a to buď pre nedostatok vzájomnej príčinnej súvislosti medzi označeným rozhodnutím, opatrením alebo iným zásahom orgánu verejnej moci a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých sa namietalo, prípadne z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnenú sťažnosť preto možno považovať tú, pri predbežnom prerokovaní ktorej ústavný súd nezistil žiadnu možnosť porušenia označeného práva alebo slobody, realnosť ktorej by mohol posúdiť po jej prijatí na ďalšie konanie (porov. napr. I. ÚS 105/06, II. ÚS 66/2011, III. ÚS 155/09, IV. ÚS 35/02).

III.

7. Podstatou sťažnosti je námietka sťažovateľky, že krajský súd v napadnutom rozsudku vychádzal iba z právnych záverov ústavného súdu vyjadrených v náleze týkajúcom sa veci prerokúvanej krajským súdom, ktorý podľa sťažovateľky v tomto náleze, ktorý je pre krajský súd záväzný, nevychádzal z úplne zisteného skutkového stavu veci, keďže sťažovateľke nebolo umožnené sa v konaní pred ústavným súdom vyjadriť.

7.1 Ústavný súd bez potreby hlbšieho doktrinálneho rozboru označených ústavných práv sťažovateľky konštatuje, že sťažnosť je zjavne neopodstatnená, a to z týchto dôvodov:

7.2 Po prvé, v čase rozhodovania ústavného súdu nálezom vo veci (č. k. II. ÚS 120/2011-35 zo 16. júna 2011), v ktorej bola sťažovateľka zainteresovaná, zákon o ústavnom súde neupravoval inštitút „dotknutej“ osoby, ktorou by sťažovateľka podľa momentálne platnej a účinnej úpravy zákona o ústavnom súde bola (§ 51 ods. 2). Potom bol

správny a zákonný postup ústavného súdu, ktorý vo veci sp. zn. II. ÚS 120/2011 (sťažnosť OCEKON Engineerin, s. r. o.) rozhodol nálezom bez toho, že by si vyžiadal vyjadrenie sťažovateľky k podanej sťažnosti obchodnej spoločnosti OCEKON Engineerin, s. r. o. Nemožno preto ani tvrdiť, že ústavný súd vychádzal výlučne z tohto dôvodu z neúplne zisteného skutkového stavu veci.

7.3 Po druhé, v ústavnom poriadku Slovenskej republiky platí prezumpcia zákonnosti a ústavnosti súdnych rozhodnutí, a to aj rozhodnutí ústavného súdu. Pokiaľ nebolo príslušným súdnym orgánom konštatované, že ústavný súd konkrétnym rozhodnutím porušil konkrétne právne normy (v rámci ústavného poriadku Slovenskej republiky je takýmto súdnym orgánom Európsky súd pre ľudské práva, ktorý je oprávnený na základe sťažnosti fyzickej osoby alebo právnickej osoby rozhodnúť, že boli porušené práva sťažovateľov priznané dohovorom, napr. aj rozhodnutím ústavného súdu), potom je potrebné a nevyhnutné rešpektovať takéto rozhodnutie ústavného súdu ako ústavne súladné (a to aj čo sa týka ústavným súdom zisteného právneho a skutkového stavu veci) a postupovať pri jeho aplikácii tak, ako to ukladajú príslušné právne predpisy (pozri ďalej).

7.4 Po tretie, pokiaľ sťažovateľka polemizuje s viazanosťou všeobecných súdov právnym názorom ústavného súdu vyjadreným v náleze, ktorým ústavný súd konštatuje porušenie ústavných práv, zruší rozhodnutie všeobecného súdu a vráti vec na ďalšie konanie, potom je potrebné odkázať na jasné znenie § 56 ods. 6 zákona o ústavnom súde, podľa ktorého „ak ústavný súd právoplatné rozhodnutie, opatrenie alebo iný zásah zruší a vec vráti na ďalšie konanie, ten, kto vo veci vydal rozhodnutie, rozhodol o opatrení alebo vykonal iný zásah, je povinný vec znova prerokovať a rozhodnúť. V tomto konaní alebo postupe je viazaný právnym názorom ústavného súdu.“

7.5 Vo veci sťažovateľky krajský súd, ako aj okresný súd jasne odkázali na právne závery ústavného súdu prijaté v náleze týkajúcom sa nimi prerokúvanej veci, tieto právne závery ústavného súdu akcentovali a pri rozhodovaní vo veci z nich vychádzali. Všeobecné súdy preto postupovali striktné a dôsledne podľa právnych noriem aplikovateľných na nimi prerokúvanú vec. Tým, že rešpektovali a aplikovali vo veci závery ústavného súdu vyjadrené v náleze č. k. II. ÚS 120/2011-35 zo 16. júna 2011, zároveň napravili pochybenia,

ktoré im ústavný súd práve v tom náleze vytkol, a to na účel ochrany konkrétnych ústavných práv účastníkov konania pred týmito súdmi, ktoré boli predchádzajúcim postupom a rozhodovaním všeobecných súdov v zmysle záverov ústavného súdu vyjadrených v náleze porušené.

7.6 Nemožno preto postup a napadnutý rozsudok krajského súdu hodnotiť ako arbitrárny alebo ústavne neudržateľný. Naopak, treba konštatovať, že krajský súd postupoval podľa na vec aplikovateľných právnych noriem a správne vychádzal z pre neho záväzných právnych názorov ústavného súdu vyjadrených v náleze týkajúcom sa krajským súdom prerokúvanej veci.

7.7 Z týchto dôvodov bolo potrebné sťažnosť sťažovateľky odmietnuť podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde z dôvodu jej zjavnej neopodstatnenosti, keďže ani po prijatí sťažnosti na ďalšie konanie by nebolo možné konštatovať porušenie sťažovateľkou označených práv podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a čl. 6 ods. 1 dohovoru napadnutým rozsudkom krajského súdu.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 12. apríla 2017